

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **V. U.**, zastoupený Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Helénská 1799/4, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2016, č. j. 2 Az 11/2015 – 55,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. et Bc. Filipu Schmidtovi, LL.M., advokátovi se sídlem Helénská 1799/4, Praha 2, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 4.114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 10. 4. 2015, č. j. OAM-288/ZA-ZA02-K01-2015, žalovaný rozhodl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“), a řízení o žádosti zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji zamítl rozsudkem ze dne 10. 5. 2016, č. j. 2 Az 11/2015 – 55. Rozsudek městského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Přijatelnost kasační stížnosti spatřoval v tom, že v uvedené věci nebyla naplněna základní funkce správního

soudnictví, a to ochrana subjektivních práv jednotlivce, která byla porušena správním rozhodnutím. Městský soud stěžovateli nezdůvodnil, proč v žalobě uplatněné námitky nejsou důvodné. Navíc městský soud v předcházejícím řízení zásadním způsobem zkrátil stěžovatele na jeho procesních právech, neboť na základě vadně provedených důkazů jeho žalobu zamítl. Podle stěžovatele je tak dán důvod přijatelnosti kasační stížnosti formulovaný v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, jako: „zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.“

[4] Stěžovatel se domnívá, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. V průběhu správního řízení uváděl své hluboké rodinné a soukromé vazby na české území, jejichž přetrhání by pro něj mělo fatální důsledky. Dále také namítal, že žalovaný se při zásadní změně okolností v Moldávii (změna zahraniční politické orientace země doprovázená změnou vlády, mohutnými protesty a násilím, separatistické tendence v Gaugazii) měl žádosti stěžovatele zabývat meritorně a nikoliv řízení zastavit a žádost označit za nepřipustnou. I s ohledem na § 14a zákona o azylu je nutné mít i pro posouzení nepřipustnosti žádosti aktuální a relevantní informace o zemi původu, kdy stěžovatel namítal neaktuálnost většiny použitých informačních zdrojů a dále i to, že relevantní zdroje potvrzují obavy stěžovatele z vážné újmy, která mu hrozí v případě návratu do země původu. Nakonec stěžovatel před městským soudem uváděl, že nedisponuje cestovním dokladem, což nejen znemožňuje jeho vycestování, ale zejména to znemožňuje řešit jeho pobytové oprávnění na českém území v režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Městský soud však v napadeném rozsudku prakticky jen přebírá závěry žalovaného, aniž by konkrétně reagoval na žalobní námitky. Městský soud nereagoval na výtky o zamlčení části zpráv hovořících ve prospěch stěžovatele. Vzhledem k tomu, že napadený rozsudek není reakcí na předestřenou žalobní argumentaci, ale toliko opakováním postupu žalovaného, kdy bez odkazů na konkrétní informační zdroje se mu dává za pravdu, je rozsudek nepřezkoumatelný.

[5] Stěžovatel se dále domnívá, že městský soud měl s ohledem na znění čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany posuzovat projednávaný případ podle skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Právě s ohledem na vývoj událostí po podání žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany je zřejmé, že obavy stěžovatele, které jsou městským soudem v napadeném rozsudku vyvraceny jako liché, byly naopak zcela relevantní a opodstatněné. Z veřejně dostupných informačních zdrojů (veřejnoprávní média) vyplývá, že krize v Moldavské republice se prohloubila a došlo k odstranění proevropské vlády a v zemi roste napětí i násilí. Neobstojí proto ani tvrzení městského soudu, že nic nenasvědčuje, že by v Moldavsku došlo k takové změně okolností, aby zprávy bylo možno považovat za neaktuální.

[6] Stěžejním důvodem žádosti stěžovatele byl jeho rodinný život na území České republiky. Městskému soudu stěžovatel předně v tomto ohledu vytyká, že namísto přezkumu správního rozhodnutí s ohledem na zjištění aktuálních rodinných vazeb stěžovatele na území České republiky, tento pouze odkazuje na předcházející řízení o udělení mezinárodní ochrany. Následně odkazuje na zcela nepřiléhající rozsudky, kdy není

pokračování

vůbec zřejmé, jaké závěry a z jakých důvodů, městský soud vedou k odmítnutí námitek stěžovatele. Městský soud dále zjednodušuje situaci stěžovatele tím způsobem, že narození dalšího dítěte nemůže představovat změnu poměrů ospravedlňující nové posouzení jeho žádosti, a proto je rozhodnutí žalovaného správné.

[7] Městský soud se dále vůbec nezabýval námitkou stěžovatele stran nemožnosti jeho vycestování v důsledku absence cestovního dokladu a s tím související nemožnosti řešit jeho pobytovou situaci v režimu zákona o pobytu cizinců. Městský soud byl povinen tuto skutečnost zohlednit.

[8] Stěžovatel s ohledem na výše uvedené navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu i rozhodnutí žalovaného zrušil.

IV.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[10] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a odst. 1 s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, na které pro stručnost odkazuje.

[11] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení městského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. K otázce opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud podrobně vyjádřil v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65. Svůj závěr pak formuloval do právní věty: *„Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“* V tomto rozsudku zdejší soud dále uvedl, že *„zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008 - 57“.* Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96 (publ. pod č. 2642/2012 Sb. NSS) dospěl k závěru, který formuloval do právní věty: *„Správní orgán je povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně*

skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Připustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřipustné žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví.“ Lze rovněž poukázat na rozsudek ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011 – 74, ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, který formuloval do právní věty: „Bylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřipustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.“

[12] V daném případě ze spisového materiálu vyplývá, že stěžovatel neúspěšně žádal o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky v minulosti již čtyřikrát (7. 8. 2000, 19. 8. 2006, 3. 5. 2011 a 5. 10. 2012; tyto předchozí žádosti jsou součástí správního spisu). V této v pořadí již páté žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 25. 3. 2015 stěžovatel uvedl jako důvod jejího podání, že zde má své dcery, občanky České republiky, se kterými by tady chtěl zůstat a podporovat je. Ve vlasti žít nechce, protože v Gaugazku vyhrála volby proruská strana, která se chce připojit k Euroasijské unii. Obává se rovněž potíží kvůli tomu, že byl v době války o nezávislost autonomní republiky svědkem trestné činnosti vzbouřenců, kteří mu vyhrožovali. Po srovnání s jeho tvrzeními, která učinil v předchozích správních řízeních ve věci mezinárodní ochrany, je zřejmé, že stěžovatel uvádí stejné důvody svého odchodu z vlasti a neochoty se do Moldavska opětovně vrátit, jako uváděl ve svých předchozích žádostech o udělení mezinárodní ochrany. Novou skutečností je pak pouze tvrzení stěžovatele, že se nechce vrátit do vlasti, neboť v Gaugazské autonomní republice došlo k volebnímu vítězství proruské politické strany. Stěžovatel však v této souvislosti neuvedl žádné konkrétní tvrzení o tom, že by tato skutečnost mohla mít na něj osobně jakýkoliv negativní vliv. Pouze vyjádřil obecnou neochotu se do vlasti vrátit, a to zejména s ohledem na rodinné vazby v České republice. Rovněž z písemných informací, které jsou součástí správního spisu, nevyplývá, že by v Moldavské republice došlo v mezidobí k zásadní negativní změně politické či bezpečnostní situace, která by vyžadovala opětovné meritorní posouzení žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany. Nejedná se proto o azylově relevantní novou skutečnost, která by měla za následek připustnost opakované žádosti a její meritorní posouzení ze strany žalovaného. Stěžovatel tak neuvedl žádné nové skutečnosti, které bez jeho vlastního zavinění nemohly být zkoumány v předchozím řízení, které bylo pravomocně skončeno, a ve kterém bylo řešeno jeho působení v zemi původu a důvody odchodu z vlasti. Žalovaný tedy nepochybil, pokud jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany posoudil jako nepřipustnou podle § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení o ní zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona.

[13] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[14] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo

pokračování

rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí.

[15] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[16] Ustanovenému zástupci stěžovatele Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby spočívající v podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] v celkové výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. téže vyhlášky], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Vzhledem k tomu, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna je dále zvýšena o částku odpovídající této dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně, vypočtená podle citovaného zákona, činí 714 Kč. Celkem tedy odměna ustanoveného advokáta činí částku ve výši 4.114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. srpna 2016

Mgr. David Hipšr
předseda senátu